

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 102/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Obce V., zastúpenej advokátom JUDr. P. P., K., vo veci neústavného a nezákonného zásahu do vecí územnej samosprávy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 125/2010 z 22. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Obce V. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2011 doručená sťažnosť Obce V. (ďalej aj „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. P., K., vo veci neústavného a nezákonného zásahu do vecí územnej samosprávy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo 125/2010 z 22. júna 2010 (ďalej len „namietaný rozsudok“). Z označenia sťažnosti, ako aj z jej úvodného textu („... *podávam týmto návrh na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky – sťažnosť obce V. v zmysle čl. 127a zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy*

slovenskej republiky v platnom znení“) zjavne vyplýva, že ide o sťažnosť podľa čl. 127a ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že Obecné zastupiteľstvo obce V. (ďalej len „obecné zastupiteľstvo“) uznesením č. 5/3M/2006 z 20. decembra 2006 určilo starostovi obce plat „ako úväzkový vo výške 70 % s tým, že ak sa príjmová časť rozpočtu obce dodatočne navýši, plat starostu sa doplatí do výšky 100 %...“. V tejto súvislosti sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že v čase prijatia označeného uznesenia obecného zastupiteľstva „zákon výslovné neustanovoval oprávnenie obecného zastupiteľstva určovať úväzok, či rozsah výkonu funkcie starosti. Toto oprávnenie obecného zastupiteľstva však vyplývalo z ustanovenia § 11 ods. 4, písm. a) Zákona o obecnom zriadení, ktoré ustanovovalo výhradnú kompetenciu obecného zastupiteľstva určovať zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce a s majetkom štátu...“.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že „Starosta J. T. následne podal dňa 12. 11. 2008, teda takmer dva roky po prijatí predmetného uznesenia podnet na preskúmanie uznesenia obecného zastupiteľstva Obce V. č. 5/3M/2006 na Okresnú prokuratúru v Trebišove.“. Na základe uvedeného podnetu podala Okresná prokuratúra Trebišov (ďalej len „okresná prokuratúra“) 12. decembra 2008 protest, ktorým žiadala označené uznesenie obecného zastupiteľstva zrušiť. „Obec jej protestu nevyhovela, nakoľko starosta J. T., ktorý podal v tejto veci podnet... neinformoval obecných poslancov o tomto podanom proteste doručenom obci, a neskôr rovnako ani o skutočnosti, že na Krajskom súde v Košiciach sa voči obci vedie konanie o preskúmanie rozhodnutia obecného zastupiteľstva. Krajský súd v Košiciach hrubo zanedbal základné procesné pravidlá, keď akceptoval zastúpenie obce starostom J. T., hoci jeho záujmy boli zjavne v rozpore so záujmami obce ako odporcu.“

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) na návrh okresnej prokuratúry rozsudkom č. k. 6 S/68/2009/-13 z 28. januára 2010 zrušil uznesenie obecného zastupiteľstva z 20. decembra 2006. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal odvolanie zástupca starostu Obce V. Mgr. J. N. O odvolaní rozhodol namietaným rozsudkom najvyšší súd tak, že odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľka tvrdí, že namietaný rozsudok najvyššieho súdu je v rozpore s ústavou a tiež zákonom, „*nakoľko v zmysle čl. 65 Ústavy Slovenskej republiky je obec právnickou osobou, ktorá za podmienok ustanovených zákonom samostatne hospodári s vlastným majetkom a so svojimi finančnými prostriedkami. Pokiaľ teda Zákon o obecnom zriadení vyhradzuje obecnému zastupiteľstvu právo na určovanie základných zásad nakladania s obecným majetkom a tiež rozhodovanie o základných otázkach hospodárenia obce nemôže súd na základe svojvoľného výkladu zákona obmedziť túto právomoc obecného zastupiteľstva...*“.

Na tomto základe sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vyhovel jej sťažnosti, zrušil namietaný rozsudok najvyššieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka sťažnosťou podľa čl. 127a ods. 1 ústavy namieta neústavný a nezákonný zásah do vecí územnej samosprávy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn.

5 Sžo 125/2010 z 22. júna 2010 a žiada, aby ústavný súd zrušil označený rozsudok najvyššieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

Podľa čl. 127a ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach orgánov územnej samosprávy proti neústavnému alebo nezákonnému rozhodnutiu alebo inému neústavnému alebo nezákonnému zásahu do vecí územnej samosprávy, ak o jej ochrane nerozhoduje iný súd.

Podľa § 57 zákona o ústavnom súde, ktorý je označený nadpisom „Konanie o sťažnostiach orgánov územnej samosprávy“, sťažnosť môže podať orgán územnej samosprávy, ktorý tvrdí, že neústavným alebo nezákonným rozhodnutím, alebo iným neústavným alebo nezákonným zásahom sa zasiahlo do vecí územnej samosprávy, ak o ochrane proti takým rozhodnutiam alebo zásahom nerozhoduje iný súd.

Z citovaných ustanovení ústavy a zákona o ústavnom súde zjavne vyplýva, že sťažnosť podľa čl. 127a ods. 1 ústavy môže podať niektorý z orgánov územnej samosprávy, t. j. obecné zastupiteľstvo (mestské zastupiteľstvo) alebo starosta (primátor), nie však obec (mesto).

V danom prípade z textu sťažnosti, ako aj priloženého splnomocnenia na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom zjavne vyplýva, že ide o sťažnosť Obce V., a nie jej obecného zastupiteľstva alebo jej starostu, t. j. orgánov územnej samosprávy. Na tom nič nemení skutočnosť, že splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom podpísal ako splnomocniteľ súčasný starosta Obce V. Ing. M. T.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažnosť podala sťažovateľka, ktorá je v zmysle čl. 127a ods. 1 ústavy a § 57 zákona o ústavnom súde zjavne neoprávnenou osobou na podanie takejto sťažnosti, a preto ju z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol (obdobne pozri

rozhodnutia ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 84/02 a sp. zn. I. ÚS 13/2010).

Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že v danom prípade bola sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd prostredníctvom výzvy odstraňoval zásadné nedostatky sťažnosti, a nahradzoval tým úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby tieto úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2011